

kennen en onder haar heerschappij de andere waarden haar organische plaats toewijzen: in staat, kunst en religie" (bl. 2).

Dat Rosenberg tot dit toekennen van de hoogste waarde aan het ras gekomen is, ook uit reactie tegen marxisme en liberalisme, erkent hij zelf op bl. 16: „Vele tientallen van jaren gold het als bijzonder vooruitstrevend, slechts van „menschheid" te spreken, wereldburger te zijn en het vraagstuk der rassen als „rückständig" af te wijzen."

Op bl. 18 besluit Rosenberg zijn woord bij het 150.000ste exemplaar van zijn boek: „De staatspolitieke revolutie is voltooid, de omwenteling der geesten echter is pas begonnen. In haar dienst staat nu „Der Mythos des 20. Jahrhunderts" mede in de eerste rij" (S. 18; cursiveringen van Rosenberg).

„Heden", zoo klinkt het op bl. 114, „ontwaakt echter een nieuw geloof: de mythe van het bloed, het geloof, met het bloed ook het Goddelijk wezen van den mensch te verdedigen. Het met het helderste weten belichaamde geloof, dat het Noordsche bloed dat mysterie vormt, dat de oude sacramenten vervangt en overwonnen heeft."

De Noordsche rassenziel „begrijpt, dat zich laat invoegen wat naar ras en ziel verwant is, dat echter wat vreemd is zonder te dwalen afgescheiden, zoo noodig neergeslagen moet worden. Niet omdat het „vals" of „slecht" op zichzelf, maar omdat het aan den aard vreemd is en den innerlijken opbouw van ons wezen verwoest" (bl. 119).

Bl. 140: „Het komt erop aan, de diepste wet van iedere echte cultuur te erkennen: zij is bewust-zijnsvorming van het vegetatief-vitale van een ras."

Als centrum van 't gansche bestaan beschouwde de oud-Noordsche, de Germaansche mensch de eer (bl. 153, 154).

De Deutsche mystiek, met name Eckehart, bracht volgens Rosenberg de blijde boodschap, dat eer en vrijheid „tijd- en ruimtelooze wezenheden" waren (vgl. bl. 218), de leer van de ziel, die meer is dan het heele (bl. 223), het breken met het denkbeeld, dat de dood een betaling voor de zonde is (bl. 224, 225).

Heden begint het Deutsche volk de droomen van Eckehart en van Lagarde weder te droomen (bl. 458).

In dit verband schrijft Rosenberg over wat een mythe is: „De waarden van het karakter, de lijnen van het geestesleven, de kleurigheden der symbolen loopen naast elkander voort, vermengen zich en geven toch één mensch. Maar slechts dan in geheele bloedrijke volheid, als zij zelf gevolgen, geboorten uit één centrum: „Jn, dat buiten het terrein van het slechts empirisch doorvoerbare ligt. Deze niet valbare tezamenval van alle richtingen van het ik, van het volk, van een gemeenschap, maakt zijn mythe uit" (bl. 459). Voorbeeld: de godenwereld van Homerus was zoo'n mythe voor Griekenland, die Griekenland beschermde en bewaarde ook toen vreemden zich van het Hellenendom meester maakten.

Op bl. 514 staat in cursieve letters: „De idee der eer — der nationale eer — wordt voor ons aanvang en einde van ons gansche denken en handelen. Zij verdraagt geen krachtcentrum van gelijke waarde, onverschillig van welken aard, naast zich, noch de Christelijke liefde, noch de humaniteit der vrijmetselaars, noch de Roomsche filosofie".

De gedachte van de eer en der bevordering der volkomen heerschappij van het „volksche" „heeft alles gelijkmatig te dienen, wat heden nog om den voorrang strijdt: religie, politiek, recht, kunst, school, maatschappijleer" (bl. 575).

„Toen eer en macht en wil tot macht uit elkander vielen, verzonk een godengeslacht, brak in een verschrikkelijken bloedigrooden brand 1914 een wereldtijdperk. De zaak der toekomst is het, deze drie grootheden weder tezamen te voegen in het teken van den eersten Deutschen volksstaat" (bl. 598).

Op bl. 684 wordt de „organische waarheid" gelijk gesteld met „het aan het ras gebundene „Volks-tum".

Een nieuw symbool worstelt met alle andere (het crucifix, de roode vaan etc): het hakenkruis.

II. Rosenbergs standpunt ten opzichte van het Oude Testament.

Blijkens I is Rosenberg een man, die op de basis van de „bloed- of rasmythe" staat. Zijn ras, het ras, waarmee hij dweept, is het Noordsche of Germaansche. En dit standpunt gaat gepaard met de verachting van het Semietische ras vooral.

Reeds in zijn woord vooraf bij den derden druk slaakt hij een klacht over de vasthoudendheid der Protestantische theologen aan het Oude Testament. Terloops gezegd: Rome kan bij Rosenberg geen goed doen, maar de Protestantanten behandelt hij zachter, tracht hij te winnen. Hij denkt, dat hij in de lijn van Luther zich beweegt.

Maar dan nu die klacht: „In gesprek met geleerde theologen kon ik voorts steeds het volgende constateeren: zij stemden mij toe, dat de „rassisch-seelische" taxatie van de oude geschiedenis juist was, ook de beoordeeling van het Hugenoten-

dom was zonder twijfel juist. Maar als ik dan de conclusie trok, dat juist ook de Joden hun zeer bepaalde karakter, hun aan het bloed gebonden Godsvoorstelling moesten hebben, dat dus deze Syrische levens- en geestesvorm ons niet in het minst aanging, dan verhief zich als een muur tusschen ons het dogma van het Oude Testament: daar bleek plotseling het Jodendom als een uitzondering onder de volken. In allen ernst moest de kosmische God ident zijn met de twijfelachtige geestelijke bezinkels van het Oude Testament!" (S. 11).

Daarbij kwam dan nog de vereering van Paulus, „een erfzonde van het Protestantisme" (S. 12).

Het Oude Testament!

Die „muur" wordt door Rosenberg beklad op een wijze, die weinig van de verheerlijkte deugden van het Germaansche ras getuigt.

Een kleine bloemlezing van citaten moge dit bewijzen.

„De troosteloze vertellingen van het Joodsche achterafvolk" (bl. 13, 14).

Uit het door Luthers voorbeeld teweegebrachte feit, dat de „Bijbel" een volksboek werd en de Oud-Testamentische „profetie" religie, „was de verjoodsching en verstarring van ons leven een nieuwe schrede voorwaarts gedreven en het is geen wonder, dat voortaan blonde, Deutsche kinderen elken Zondag zingen moesten: „U, U, Jehova, wil ik zingen; want waar is zulk een God als Gij" (bl. 129).

De voorstelling van een God over de wereld hebben de Joden aan de Perzen ontleend (bl. 129).

„Hoe zeer deze tooverwereld Afrika, Azië, Europa overschaduwd heeft, en alle denken ook der meest vrijen dreigde naar te slaan, daarvan geeft Luthers oordeel over Copernicus getuigenis, dien hij een zwendelaar en bedrieger noemde, alleen omdat de magische Bijbel het anders wilde, dan de groote Copernicus het leerde" (bl. 133).

„Het Joodsche volk begint met verhalen van het fokken van vee, die echter ook iedere heldhaftigheid missen; zijn lateren uittocht uit Egypte begeleidt de Bijbel zelf met de vertelling van de aan de Egyptenaars onstolene kstbaarheden" (bl. 138).

„Heldhaftigheid echter is het grondtype van alle Noordsche volken" (bl. 138; vgl. het begin van dit artikel en sub I).

De vroolijke boodschap van de Deutsche mystiek (vgl. sub I), „was echter niet geheel gestorven; de groote zonde van het Protestantisme echter was het, om, in plaats van naar haar te hooren, het z.g.n. Oude Testament tot volksboek gemaakt en de Joodsche letter als afgod te hebben opgericht" (bl. 218).

Op bl. 480 heet het O. T. „de oude Jodenbijbel" en wordt gespot met het „ernstig" onderzoeken ervan door de secten.

In plaats van de Oud-Testamentische veehandelarsverhalen zullen de Noordsche sagen en sprookjes komen. „Niet de droom van haat en moordend Messianisme, maar de droom van eer en vrijheid is het, die door Noordsche, Germaansche sagen aangevuurd moet worden" (bl. 614).

„Daar staan de belijdenisscholen, die heden in allen ernst ook aardrijkskunde en wiskunde op grond van hun oud-testamentische openbaringen willen onderwijzen" (bl. 625).

Op bl. 626 wordt aan een Jezuiet verweten, dat de oude vertelling van Adam en Eva openlijk tot maatstaf voor alle onderzoekingen wordt verheven.

III. Uitspraken aangaande het Jodendom.

Het bitterst laat Rosenberg, op grond van zijn rassentheorie, zich uit over het Jodendom, hoewel de Roomsche kerk ook niet malsch wordt becommenteerd.

Wij vermelden reeds, dat het Jodendom door hem weinig oorspronkelijk in zijn beschouwingen wordt geacht. Zoo is de voorstelling van een wereld-God, volgens Rosenberg, door de Joden aan de Perzen ontleend (bl. 129), waarbij wij niet vergeten moeten, dat Arisch bloed de Perzen tot hun grootsche opvatting in staat stelde. Ook de voorstelling van den Satan is door de Joden aan de Perzen ontleend (bl. 33).

De Joden zijn steeds vijandig „parasieten-volk" (bl. 12). De wereldgeschiedenis zou misschien een anderen gang hebben genomen, „als tegelijk met de verwoesting van Carthago ook de verwoesting van alle andere Syrische en Voor-Aziatische Semietisch-Joodsche centrales volkomen was gelukt". Maar de daad van Titus kwam te laat: de Jood werkte reeds in Rome (bl. 55, 56).

Al de krachten van den Jood zijn blijkens de Joodsche geschriften samengetrokken op aardsche welvaart. „Uit dezen, men kan wel zeggen, bijna amoreelen geestesaanleg stamt dan ook een moraal-codex, die slechts één ding kent: het voordeel van den Jood." Daaruit volgt de toelating, ja bevordering van het overtroeven door list, van den diefstal, van den doodslag. Daaruit volgt de religieus en zedelijk toegelaten meened, de Talmud-„religie" van de „wettelijke" leugen. Alle natuurlijk-egoïstische aanleg ontvangt een energievermeerdering door de „zedelijkheid", die hem toelaat. Stellen zich bij bijna alle volken der wereld religieuze en zedelijke ideeën en gevoelens belem-

merend aan de zuiver „triebhafter" willekeur en teugelloosheid in den weg, bij de Joden is het omgekeerd. Zoo zien wij dan sedert 2500 jaren het eeuwige gelijke beeld. Begeerig naar goederen van deze wereld, trekt de Jood van stad tot stad, van land tot land en blijft daar, waar hij het minst weerstand voor bezige klaplooperswerkzaamheid vindt. Hij wordt verjaagd, komt terug, een geslacht wordt verslagen, het andere begint zonder af te wijken hetzelfde spel. Half goochelachtig en half demonisch, belachelijk en tragisch tegelijk, door alle hoogheid veracht en zich voorts onschuldig voelende (wijl het vermogen ontberende, iets anders te kunnen verstaan dan zichzelf), trekt Ahasverus als zoon van de Satan-natuur door de geschiedenis der wereld. Eeuwig onder andere namen en toch altijd zichzelf gelijk blijvend; eeuwig verzekerd, de waarheid te spreken en altijd liegend; eeuwig aan zijn „zending" geloovend en toch van volkomene onvruchtbaarheid en tot parasiet verdoemd, vormde de eeuwige Jood het verste contrast met Jainavalkya, Boeddha, Lao-tse. Daar rust, hier bezigheid; daar goedheid, hier doortraptheid; daar vrede, hier afgrondelijke haat tegen alle volken der wereld; daar een alles verstaan, hier een volkomen onvermogen en niet-verstaan" (bl. 265, 266).

De Semiet heeft slechte eigenschappen (vgl. bl. 359), geen echt-religieuze oergrond (362). Het Joodsche Oude Testament (vgl. sub II) heeft niet het geloof aan de onsterfelijkheid, behalve onder invloed van de Perzen (zie hierover hierboven). Een Paradijs op aarde te scheppen is het Joodsche doel (bl. 363), waarvoor Rosenberg bewijzen tracht aan te voeren uit Targum en Midrasjim en Talmud. Ook het Marxisme noemt hij in dit verband (bl. 364).

Met instemming haalt hij de meening van iemand aan, die het tweede gebod afleidde uit de volkomen onbekwaamheid voor beeldende kunst (bl. 365).

De figuur van Shylock, den Jood uit „De koopman van Venetië" van Shakespeare, is „rassisch-seelisch" volmaakt. Uiterlijk bepaald is zij door alle trekken van het Joodsche ras van de rotsbeelden in Egypte tot op Trotzki, wat de ziel betreft toont Shylock het wezen van het Oud-Testamentisch ideaal, over Talmud, Schoelchaan-Aroech tot den modernen bankier van Wallstreet" (bl. 411). „Shylock is dus zoowel een afzonderlijk mensch als een type, een Jood zoowel als het Jodendom" (bl. 412).

In 1833 is de Duitscher weer sterker geworden dan de Jood (bl. 456).

Waar een wond is in het lichaam van een natie, vreet de Jood zich in de zieke plek in (bl. 460).

Parasiteeren, verwoesten kan hij, de „Farizeër" bezit geen organische zielsgestalte en daarom ook geen rasgestalte (bl. 461).

De leugen is de ergste vijand van het Noordsche ras (over welks deugden vgl. sub I). Wie zich aan de leugen overgeeft, „zal noodgedwongen met karakterloze bastaarden en Joden omgang zoeken" (bl. 686). De leugen is het levenselement van het Jodendom (bl. 686, 687).

Correspondentie van de Redactie.

S. te S. Uw brief is aan den betrokken auteur toegezonden. Ik twijfel niet, of hij zal U gaarne antwoorden. Red.

De dominee, die „buiten zijn boekje" gaat.

Te Almelo is verspreid een vertiezingsorgaan van de aldaar gevestigde afdeling der Christelijk Democratische Unie. Er komt een artikelje in voor, over „predikant en politiek". Men proeft den geest, en weet den inhoud reeds op den eersten oogopslag:

Ontactisch!

Nog steeds zijn er predikanten, die DE KANSEL MISBRUIKEN om vandaar af „politieke lesjes uit te delen".

Wij willen hier tegen ten sterkste protesten. Wij vragen geen „C. D. U.-preken", maar moeten wij nu wel verkapt „A.-R.- of C.-H.-preken" aanhooren? Wil een predikant politieke propaganda maken: hij ga zijn gang: het is zijn volle recht. MAAR DAN NIET OP DE PREEKSTOEL. Niet in de tijd, waarin hij groepen is de Gemeente Gods Woord te brengen. Is het zijn taak in de kerk de helft van zijn gehoor met deze dingen te ERGEREN?

In een plaats als Almelo b.v., waar de C. D. U. enkele weken geleden 1785 stemmen behaalde, de Chr.-Historische 912 en de A.-R. 1187, moest een predikant zoveel wijsheid, tact en fijn gevoel bezitten alles, wat naar partij-politiek zweemt, in zijn preek te vermijden.

Deze auteur schijnt de waarheids-verkondiging te willen laten afhangen van het „getal" (alsof wij in de kerk óók

al Z. M. der gevraagd, van maar het is in „Ons Kerk", onderlee loen:

Daarom van een pr willen zijn opvoeding op de één theorieën t een „buit opwekt die te steunen onderwijs a

Van da gesproken meenden te schijnen t dat men al „iets" in geen invloes het leven terrein is. En alsof da streng afge zonder voor terreinen! maar met woord? Of het staatk in den bov weet nog n eigenlijk be lenburg W weekblad, het Calvin laat zijn, eenige and heid van doordat zij vereiniteit, mensch op is niet all engeren zin worpen, m ook zijn w leven met

Daarom meerd is, e zich alleen blijkt uit c het standp van „godse wordt juist meestal is bewijs dat trekkingen, omdat men consequent van ander

Dr Wur de vraag g dingen van tisch is of vraag volk Christelijk

Het Cal zuiwere, s Zelf toch b om God te Zelf heeft banier van nu in onze het maatsc ontwikkeld de Kerk m dat terrein daar moet zonder dat van de vra

Deze di gen doet v meerd, heilig Woc

Waarlijk king van van de ir ambtsdrag om mensc maar alles beginselen, denkenden schen zijn

Eenheid één is in d Elke an

Lenk is o orgaan:

Laat dat thuis behc ophouden. uit tot een Onderwerp baten van eventuele

Wij wac Maar: w genomen, tot kansel

Dan we aan de goe LUKKIG

Wanneer beeltemaal va dus van wat keer moeten